

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 7Cdo/146/2018  
Identifikačné číslo spisu: 1112237173  
Dátum vydania rozhodnutia: 24.04.2019  
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Slováčková  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1112237173.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne C. D., bývajúcej v D., I. XX, zastúpenej Mgr. Alicou Mendlovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Riečna 2, proti žalovanej Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. so sídlom v Bratislave, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700, o určenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy a o zaplatenie 135.020,08 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19 C 125/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. januára 2017 sp. zn. 8 Co 59/2015 takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má voči žalobkyňi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. októbra 2014 č. k. 19 C 125/2012-294 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia, že odstúpenie žalovanej od Zmluvy o obchodnom zastúpení pri sprostredkovaní poistenia v univerzálnej sieti z 18. novembra 2008 je neplatné, a súčasne zaplatenia sumy 135.020,08 € s úrokom z omeškania vo výške 11,25 % ročne od 29. novembra 2008 do zaplatenia; žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie právne ustanovením § 2 písm. a/, § 10 ods. 1 zákona č. 340/2005 Z. z. o sprostredkovaní poistenia a sprostredkovaní zaistenia, § 652 ods. 1, § 655 ods. 1, § 669 ods. 5, § 669a písm. a/, § 344 Obchodného zákonníka a § 791 ods. 2, § 793 ods. 1, § 798, § 802 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Vecne dôvodil, že odstúpenie žalovanej od Zmluvy o obchodnom zastúpení pri sprostredkovaní poistenia v univerzálnej sieti listom z 18. novembra 2008 posúdil ako platné, keďže žalobkyňa v súvislosti s výkonom sprostredkovateľskej činnosti pre klienta X.. I. pri uzatváraní novej poistnej zmluvy InvestStrategie nepostupovala s odbornou starostlivosťou a porušila ustanovenia sprostredkovateľskej zmluvy ako aj povinnosti vyplývajúce zo zákona č. 340/2005 Z. z. ako i Obchodného zákonníka, pričom súčasne napriek tomu, že činnosť smerujúcu k uzatvoreniu novej poistnej zmluvy klienta X.. I. riadila, usmerňovala a vykonala podstatnú časť úkonov smerujúcich k uzatvoreniu poistnej zmluvy, keď jej dcéra C. D. K.. v tom čase nemala dostatok odborných vedomostí, teda predmetný obchod sprostredkovala a dojednala v rozpore s čl. IV bod. 4 Smernice pre

reprezentantov, neuviedla na zmluve svoje ziskateľské číslo, ale ziskateľské číslo svojej dcéry. Dodal, že verzia poistnej zmluvy, ktorú podpísal klient X.. I. nebola identická s verziou návrhu poistnej zmluvy, ktorú žalobkyňa zaslala žalovanej na taxáciu, pričom i zdravotný dotazník k novej poistnej zmluve bol vyplnený nesprávne a bez účasti klienta X.. I.. Vzhľadom na platnosť a dôvodnosť odstúpenia žalovanej od Zmluvy o obchodnom zastúpení je bez právneho základu aj nárok na zaplatenie sumy 135.020,08 €, ktorý si navyše žalobkyňa neuplatnila v zmysle § 669 Obchodného zákonníka a vzhľadom na uplynutie jednoročnej prekluzívnej lehoty definovanej v § 669 ods. 5 Obchodného zákonníka zanikol. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a úspešnej žalovanej náhradu nepriznal, keďže si ju nežiadala.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom 31. januára 2017 sp. zn. 8 Co 59/2015 rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Svoje rozhodnutie odôvodnil tak, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzala žalovaná na svoju obranu a zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver. Odvolací súd sa plne stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že na odstúpenie žalovanej od zmluvy boli splnené všetky podmienky. K námietkam žalobkyne v odvolaní uviedol, že odôvodnenie zamietnutia žaloby skutočnosťami týkajúcimi sa širších súvislostí podstaty prejednávanej veci je jasné, zrozumiteľné, pričom podstatné porušenie zmluvy už samo osebe zakladalo právo žalovanej od zmluvy odstúpiť a zisťovanie porušenia informačnej povinnosti žalobkyňou vo vzťahu k výške odkúpnej hodnoty by bolo nadbytočné, keď žalovaná bola oprávnená odstúpiť od zmluvy v prípade porušenia ktoréhokoľvek ustanovenia zmluvy. Bez právneho významu považoval i argumentáciu žalobkyne z jej odvolania, že X.. I. mal problémy s viacerými zamestnancami žalovanej a je nedôvodné, aby všetky dôsledky znášala žalobkyňa. Odvolací súd za zjavne účelovú považoval i námietku žalobkyne, že sa dostala v dôsledku správania žalovanej, ktorá pred posledným pojednávaním vo veci predložila súdu písomné vyjadrenie, ku ktorému už ona nemala priestor na vyjadrenie a dostala sa do nerovnovážneho postavenia, keď ale zo zápisnice o pojednávaní konanom dňa 24. októbra 2014 vyplýva, že predmetné písomné vyjadrenie žalovanej súd na začiatku pojednávania doslovne oboznámil a žalobkyňa i jej advokátka mali zabezpečený dostatočný priestor na vyjadrenie, ktorý aj využili, keďže sa k písomnému podaniu žalovanej na pojednávaní ústne vyjadrili. Odvolací súd v odvolacom konaní úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“). Prípustnosť dovolania odôvodnila len ustanovením § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tvrdiac, že konania boli postihnuté viacerými vadami. Podrobne poukázala na skutkové okolnosti sporu, vyhodnotenie jednotlivých dôkazov, ako i nevykonanie navrhovaných dôkazov. Namietala správanie žalovanej v konaní, ktorá sa bez ospravedlnenia nedostavila na pojednávanie, súhlasila s pojednávaním v jej neprítomnosti a ak aj bola prítomná, svoje niekoľkostranové vyjadrenia predkladala na pojednávaní účelovo, aby žalobkyňa nemala čas na preštudovanie podkladov. Konštatovala, že sa tak dostala do nerovnovážnej a nespravodlivej situácie, nakoľko nemala možnosť sa k tomuto vyjadreniu náležite pripraviť, na čo mala podľa Občianskeho súdneho poriadku nárok. Odvolací súd nesprávne vyhodnotil tento jej odvolací dôvod ako nedôvodný a účelový. Dôvodila, že za právneho stavu platného do 30. júna 2016 sa odňatím možnosti konať pred súdom rozumel procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania a v súlade i s princípom „rovnosti zbraní“ čl. VI. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každá procesná strana musí mať rovnakú možnosť hájiť svoje záujmy a žiadna z nich nesmie mať podstatnú výhodu voči protistrane. Poukázala na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „EŠEP“) z 13. januára 2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike. Uviedla, že pojednávanie bolo odročené za účelom vyhlásenia rozsudku a napriek tomu sa na tomto pojednávaní vykonávali dôkazy. Konštatovala, že nevyhnutnou podmienkou zabezpečenia účinnej možnosti účastníka vyjadriť sa k úkonu protistrany svojou replikou je, že mu bude vytvorená procesná možnosť vyhotoviť svoje stanovisko tak, aby mal dostatok času na jeho prípravu. V tejto súvislosti

poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované pod č. R 8/2016. Navrhla, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 31. januára 2017 sp. zn. 8 Co 59/2015 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhovala dovolanie žalobkyne odmietnuť. Uviedla, že duplicita obsiahleho vyjadrenia sa k dovolaniu žalobkyne je nadbytočná z dôvodu, že žalobkyňa opakovane a účelovo poukazuje na skutočnosti, ktoré boli v rámci súdneho konania vyvrátené listinnými dôkazmi, ktoré žalovaná predložila súdu a bolo jednoznačne a nepochybne preukázané, že konaním žalobkyne došlo k porušeniu zákona, zmluvy a jej neoddeliteľných príloh. Dodala, že je morálne neprípustná argumentácia žalobkyne, ktorá obhajuje svoje konanie a falšovanie podpisov klienta na poistnej zmluve a jej príslušnej dokumentácii, v ktorých absolútne absentuje prejav vôle klienta, považuje za v poriadku. Stotožnila sa so závermi súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), povinne zastúpená (§ 429 ods. 1 CSP), preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť (§ 447 písm. c/ CSP).

6. V danej veci sa konanie začalo 9. novembra 2012, teda za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolanie bolo podané už za účinnosti nového civilného procesného kódexu (CSP) 29. mája 2017. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj naďalej nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

8. Dovolací súd je podľa § 440 CSP dovolacími dôvodmi viazaný, dovolacím dôvodom je podľa § 428 CSP nesprávnosť vytykaná v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. Žalobkyňa prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje len z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP majúca za to, že súd prvej inštancie i odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Porušenie odôvodnila tým, že (a) súd prvej inštancie vykonával dokazovanie na skutočnosti, ktoré nesúviseli s konaním a ktoré nakoniec považoval za relevantný dôvod na odstúpenie od zmluvy a (b) napriek tomu, že pojednávanie bolo odročené už len za účelom vyhlásenia rozhodnutia na záverečnom pojednávaní, oboznamoval niekoľkostranové vyjadrenie žalovanej, ku ktorému ona nemala možnosť sa náležite po príprave vyjadriť, načo podľa Občianskeho súdneho poriadku mala nárok.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

11. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) sa v žiadnom prípade nechápe právo strany sporového konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

12. Pokiaľ dovolateľka (a) súdom vytýka niektoré nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie a tiež nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, vec prejednávajúci senát dovolacieho súdu pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila (v súvislosti s tým pozri 2 Cdo 159/2017, 3 Cdo 59/2017, 5 Cdo 47/2017 a 7 Cdo 42/2017). Vzhľadom na námietky žalovanej smerujúce najmä k nevyváženému spôsobu dokazovania dovolací súd pripomína, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a strán sporu. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

13. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré žalovaná naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania.

Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj 1 Cdo 85/2010, 1 Cdo 18/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010, 7 Cdo 248/2012).

14. Pre úplnosť najvyšší súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, zotrval aj aktuálny judikát R 24/2017.

15. I námietku žalobkyne, že pojednávanie bolo odročené už len za účelom vyhlásenia rozhodnutia a napriek tomu súd prvej inštancie na záverečnom pojednávaní oboznamoval písomné vyjadrenie žalovanej a jej ako protistrane neposkytol dostatočný čas na prípravu k vyjadreniu žalovanej považuje dovolací súd za nedôvodnú.

16. Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

17. Podľa čl. 38 ods. 2 prvej vety Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd) každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

18. Strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu (článok 6 CSP). Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje civilný súd (PL. ÚS 43/95). O tom, ako v tom ktorom prípade prebiehalo civilné sporové konanie, usudzuje dovolací súd na podklade spisu (3 Cdo 289/2014, 3 Cdo 321/2015, 3 Cdo 888/2015, 3 Cdo 156/2016).

19. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že by postupom súdov došlo k porušeniu práva dovolateľky na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie i odvolací súd vytvorili obom procesným stranám rovnakú možnosť vyjadriť sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, k priebehu konania a k vyjadreniam protistrany. Pojednávanie zo dňa 14. októbra 2014 bolo odročené na 24. októbra 2014, žalobkyňa a jej právna zástupkyňa vzali termín pojednávania na vedomie a žalovaná bola písomne predvolaná a spolu s predvolaním jej bolo doručené aj vyjadrenie žalobkyne zo 7. júla 2014. Žalovaná sa podaním z 23. októbra 2014 vyjadrila k tvrdeniam uvedeným v zápisnici z pojednávania zo 14. októbra 2014, k výpovedi žalobkyne a svedkov. Z obsahu zápisnice z pojednávania zo 14. októbra 2014 nevyplýva, že by na jeho závere bolo vyhlásené uznesenie o vyhlásení dokazovania za skončené ako ani to, že by bolo odročené len za účelom vyhlásenia rozhodnutia. Na pojednávaní konanom dňa 24. októbra 2014 bola prítomná žalobkyňa, jej právna zástupkyňa i žalovaná, bol riadne doslovne oboznámený obsah vyjadrenia žalovanej a žalobkyne bola daná možnosť sa k nemu vyjadriť, čo i učinila. Na tomto pojednávaní boli účastníci riadne poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a zhodne uviedli, že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania a súd uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené. Odvolací súd takýto postup súdu prvej inštancie považoval za správny.

20. Vyššie popísaný postup súdu prvej inštancie bol v súlade s ustanoveniami vtedy platného procesného predpisu. Z obsahu spisu nevyplýva pravdivosť tvrdenia dovolateľky, že by bolo pojednávanie zo 14. októbra 2014 odročené podľa § 156 ods. 2 O.s.p. len za účelom vyhlásenia rozsudku ako ani pravdivosť tvrdenia o odňatí jej možnosti vyjadriť sa po príprave k vyjadreniu

žalovanej. Samotná skutočnosť, že vyjadrenie žalovanej (vpísané do zápisnice zo 14. októbra 2014) nebolo žalobkyni písomne doručené, ale len oboznámené doslovným prečítaním na pojednávaní 24. októbra 2014, nespôsobila, že by sa žalobkyňa dostala do nerovnovážnej a nespravodlivej situácie, ako to tvrdí v dovolaní. Nešlo o vyjadrenie definované v § 114 ods. 2 O.s.p., súd prvej inštancie zvolil postup účelný a hospodárny, v súlade so zásadou ústnosti.

21. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, a preto ho podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP odmietol ako procesne neprípustné.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.